

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1760	Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Ματθ. 8,28 – 9,1) 8 Ἰουλίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Δαιμονικὴ μέθη χωρὶς κρασί

«Ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν» (Ματθ. 8,28)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, πῶς ἀρχίζει τὸ ἅγιο καὶ ἱερὸ εὐαγγέλιο; **«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ...»**. Αὐτὴ ἡ ἀρχή, ποὺ εἶνε ἀρχὴ καὶ πολλῶν ἄλλων εὐαγγελικῶν περικοπῶν, γίνεται ἀφορμὴ εἰρωνείας ἀπὸ ἀνθρώπους ἀπίστους. Ὅταν ἀκούσουν ὀρθόδοξο κήρυκα νὰ μιλήῃ γιὰ δόγματα τῆς πίστεώς μας, παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας, συναξάρια καὶ θαύματα ἁγίων, ὅταν δοῦν νέο ἢ νέα, ἄντρα ἢ γυναῖκα νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ νὰ μὴ βαδίζουν σύμφωνα μὲ τὴ μόδα, λένε μὲ εἰρωνεία· Αὐτὰ **«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»** σήμερα τέτοια πράγματα;... Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε;

Θὰ τοὺς κάνουμε μιὰ ἐρώτησι. Δὲ μᾶς λέτε, ὑπερήφανα πνεύματα, τί ἡλικία ἔχει ὁ ἥλιος; πόσων χιλιάδων ἐτῶν εἶνε; Μπορεῖ λοιπὸν κάποιος νὰ πῇ ὅτι **ὁ ἥλιος πάλιωσε**; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τοῦ πῇ, Ἥλιε δὲν σὲ χρειάζομαι; Τὸν ἥλιο τὸν χρειάζονται ὅλοι. Ἄν λοιπὸν αὐτὸς ὁ φυσικὸς ἥλιος εἶνε ἀναγκαῖος, πολὺ περισσότερο **ἀναγκαῖος** εἶνε ὁ ἄλλος, ὁ ἀείζωος πνευματικὸς ἥλιος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Γι' αὐτὸν λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι εἶνε **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Ἐβρ. 13,8). Ὁ Χριστὸς εἶνε **ὁ ἥλιος ὁ ἄδυτος**. Τὰ λόγια - ἡ διδασκαλία του εἶνε ἀθάνατα. **«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι»**, εἶπε ὁ ἴδιος (Ματθ. 24,35). Τὸ Εὐαγγέλιό του δὲν παλιώνει, εἶνε πάντα νέο.

Καὶ ἀπόδειξις ἡ σημερινὴ περικοπή. Ἄν ρίξετε μιὰ ματιά, θὰ δῆτε τὴν **εἰκόνα τῆς συγχρόνου κοινωνίας**. Μὰ πῶς; θὰ πῆτε· τὸ εὐαγγέλιο μιλάει γιὰ δαιμονισμένους· ποῦ εἶδες ἐσὺ τὴ σημερινὴ κοινωνία;... Τὸ θέμα εἶνε μεγάλο· κάποιες πλευρὲς μόνο θὰ δοῦμε ἐδῶ.

Ἦταν δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν ἡσυχὴ ζωῆ. Ξαφνικὰ κάποια ξένη δύναμις ἄρχισε νὰ τοὺς σπρώχνῃ. Δὲν ἔμεναν πιά εὐχαριστημένοι μέσ

στὸ σπίτι. Βγῆκαν ἔξω. Βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὴν **ἐπήρεια πονηρῶν πνευμάτων, δαιμονίων**.

Τὸ πρῶτο ποὺ τοὺς διέταξε ὁ διάβολος ἦταν· **Γδυθῆτε!** Καὶ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα τους ὅλα, τὰ ἴσχισαν, τὰ ἔκαναν κουρέλια, ἔμειναν γυμνοὶ ὅπως τοὺς γέννησε ἡ μάνα τους. Ἀκοῦτε τί λέει τὸ εὐαγγέλιο; ἀκοῦτε, γυναῖκες καὶ ἄντρες; Μὰ προπαντὸς οἱ γυναῖκες· ποὺ τώρα τὸ καλοκαίρι ξεγυμνώνονται, καὶ μερικὲς τολμοῦν νὰ παρουσιάζονται ἔτσι ἀκόμα καὶ στὴν ἐκκλησία. Τὸ νὰ παρουσιάζεται ἡ γυναῖκα κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ θεωροῦν ἐξέλιξι, πολιτισμό. Δὲν εἶνε πολιτισμός. Ἄν πιστεύῃς σ' αὐτὸ ποὺ λέει τὸ εὐαγγέλιο, **ἡ γύμνια δὲν εἶνε πολιτισμός, εἶνε δαιμονισμός**.

Κάτω λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν πονηρῶν πνευμάτων οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀπέβαλαν κάθε αἴσθημα ντροπῆς καὶ περπατοῦσαν ἀδιάντροπα. Οἱ δικοὶ τους ἔτρεξαν νὰ τοὺς πιάσουν, μὰ πῶς; Βγῆκαν συνεργεῖα ὀλόκληρα, τοὺς κατεδίωκαν, τοὺς ἔπιαναν, τοὺς ἔδεσαν μὲ ἀλυσίδες· ἀλλ' αὐτοὶ σποῦσαν τίς ἀλυσίδες ὅπως σπάει ἓνα παιδί μιὰ κλωστή, τέτοια δύναμις εἶχαν. Τὴ νύχτα δὲ γύριζαν στὸ σπίτι· πήγαιναν σὲ σπηλιὲς καὶ νεκροταφεῖα καὶ κοιμόντουσαν μέσ' στὰ μνήματα. Τὴν ἡμέρα γύριζαν στὰ βουνὰ καὶ τίς ἐρημιές. Ἐπιαναν πέτρες καὶ τίς πετοῦσαν, δὲν τολμοῦσε νὰ περάσῃ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. **Ἐγιναν τρομοκράτες, «χαλεποὶ λίαν»** (Ματθ. 8,28), τοὺς ἔτρεμαν ὅλοι.

Ὅλοι τοὺς ἔτρεμαν; Λάθος. Ἦρθε στιγμὴ πού, αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν τὸν κόσμον ὅλο νὰ τρέμῃ, τοὺς εἶδες νὰ **τρέμουν οἱ ἴδιοι σὰν τὰ φύλλα**. Ὅπως ὁ στρατιώτης στέκεται κλαρίνο ὅταν βρεθῇ μπροστὰ στὸ στρατηγὸ, ἔτσι κι αὐτοὶ στέκουν τώρα μπροστὰ σὲ κάποιον. Ποιὸς εἶν' αὐτός; Ὁ Χριστός! αὐτὸς ποὺ εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα, ὁ βασιλιάς τῶν ἀγγέλων· αὐτὸς ποὺ ἔφτειαξε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα,

πού εξουσιάζει και τούς δαίμονες, πού έχει τα κλειδιά τῆς κολάσεως και τοῦ παραδείσου.

Μόλις βρέθηκε μπροστά τους, αὐτοὶ χαμηλώνουν τὰ φτερά τους, **πέφτουν στὰ πόδια του** μὲ παρακάλια και τοῦ λένε· «*Ἦλθες πρὸ καιροῦ*» (ἔ.ἀ. 8,30). Δὲ μιλοῦσαν αὐτοί· μέσα ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ πονηροῦ. Ἦρθες πρὶν τὴν ὥρα, γρήγορα ἦρθες Χριστέ. Ἄσε μας ἀκόμα νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας στὸν κόσμο, ν' ἀνάβουμε φωτιές, νὰ δημιουργοῦμε ἔριδες και φιλονικεῖες, νὰ χωρίζουμε τὰ ἀντρόγυνα, νὰ κάνουμε τὸ κακό. Δὲν εἶνε ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ μᾶς διώξης...

Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς σπλαχνίσθηκε τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν του κ' ἔκανε **ἔξωσι στὰ δαιμόνια** πού εἶχαν φωλιάσει κ' εἶχαν κάνει κατοχὴ μέσα τους. Μ' ἓνα λόγο του οἱ δαίμονες βγήκαν. Καὶ μόλις αὐτοὶ βγήκαν, τὸ πρῶτο πού ἔκαναν οἱ δύο θεραπευμένοι ποιό ἦταν· φόρεσαν πάλι τὰ ροῦχα τους, ντύθηκαν σεμνά, ὅπως και σὲ ἄλλη παρομοία περίπτωσηι (πρβλ. Μάρκ. 5,15. Λουκ. 8,35), ἔγιναν φρόνιμοι και ἡσυχιοι.

* * *

Εἶπα, ἀδελφοί μου, στὴν ἀρχὴ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο δὲν πάλιωσε κὶ ὅτι σ' αὐτοὺς τοὺς δαιμονισμένους βλέπουμε τὴν εἰκόνα τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ἔπρεπε νὰ ἔχω δύναμι λόγου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς περιγράψω **τὸ δαιμονικὸ στοιχεῖο**, πού προσβάλλει κάθε ἄνθρωπο. Πλανᾶται μέσ' στὸν κόσμο τὸ πονηρὸ πνεῦμα και προξενεῖ ἀναστατώσεις στὴν προσωπική, τὴν οἰκογενειακή, τὴν κοινωνική, τὴν ἐθνική και τὴν πανανθρώπινη ζωὴ. Τότε οἱ δαιμονιζόμενοι ἦταν δύο, σήμερα εἶνε πλῆθος. Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε και ποῦ νὰ τελειώσουμε;

Ἔνας δαιμονισμένος πού συναντᾶται συχνά, ἓνας τύπος συγχρόνου δαιμονισμένου πού βλέπουμε τακτικά –κὶ ὅμως οἱ ἀρμόδιοι δὲν λαμβάνουν μέτρα–, εἶνε **ὁ μεθυσμένος**. Αὐτὸς πού ἄρχισε νὰ πίνει ἓνα ποτηράκι, μετὰ τὸ ἓνα ἔγινε δύο, τὰ δύο τρία, τέσσερα, πέντε, δέκα, και τέλος τὸ ἀλκοὸλ τοῦ ἔγινε πάθος. Τὰ μάτια του κοκκινίζουν, ἡ γλῶσσα του τραυλίζει, τὸ στόμα του ξερνάει ὄχετὸ ὕβρεων, τὰ γόνατά του τρέμουν, ἡ καρδιά του χτυπάει, τὰ νεῦρα του εἶνε τεταμένα. Αὐτὸς, ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο, εἶνε «*χαλεπὸς λίαν*», εἶνε ἐπικίνδυνος. Κάνει κακὸ στὸν ἑαυτό του, κακὸ στὴν οἰκογένειά του, κακὸ στὴν κοινωνία, συμφορὰ στὴν πατρίδα, καθὼς μολύνει τὰ αἵματα και δημιουργεῖ ἀπογόνους ἐκφύλους. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ ἀλκοὸλ ὁ πιὸ ἡσυχος ἄνθρωπος μπορεῖ σὲ στιγμὴ ἐξάψεως και κρίσεως νὰ διαπράξη φοβερὰ ἐγκλήματα. Τὴν

ὥρα τῆς μέθης εἶνε ὄντως δαιμονισμένος. Τὸν τρέμει ἡ γυναίκα του, τὸν τρέμουν τὰ παιδιά του, τὸν τρέμει ἡ συνοικία, τὸν φοβᾶται ὅλη ἡ μικρὴ κοινωνία στὴν ὁποία ζῆ.

Και μὴ νομίζετε ὅτι τὸ δαιμόνιο τῆς μέθης πλήττει μόνο τὶς φτωχὲς τάξεις. Μεθάει ὁ χωρικός κὶ ὁ ἐργάτης, νομίζοντας –κακῶς– ὅτι στὸ ποτήρι θὰ βροῦν παρηγοριὰ ἀπ' τὸν καημὸ και λύσι ἀπ' τὴν ἀνάγκη τους, ἀλλ' αὐτοὶ μεθοῦν λίγο πίνοντας κρασί δικό τους. Μέθη εἶνε κὶ αὐτή. Χειρότερα ὅμως μεθοῦν **οἱ λεγόμενες ἀριστοκρατικὲς τάξεις**. Αὐτοὶ δὲν ἀρέσκονται πλέον σὲ ποτὰ ἐλληνικά· πίνουν οὐίσκου, βότκα, λικέρ, ποτὰ ἀκριβὰ πού ἔρχονται ἀπ' τὸ ἐξωτερικό. Κὶ ὄχι μόνο ἄντρες· μεθοῦν και κυρίες και δεσποινίδες στὰ μεγάλα σαλόνια. Δὲν εἶνε πολλὲς μέρες πού κάποια ἐφημερίδα ἔγραψε, ὅτι σὲ κάποιο μεγάλο σπίτι τῶν Ἀθηνῶν –ἄς μὴν τὸ ἀναφέρω–, πού καυχᾶται ὅτι κατέχει τὰ πρωτεῖα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς στὸ ἔθνος μας, ἔγινε πάρτυ, διασκέδασι, δεξίωσι και χορός, κὶ ὅτι ἐκεῖ μέσα μαζευτήκανε –ξέρετε πόσοι;– τρεῖς χιλιάδες! Μ' ἓνα σφύριγμα ὁ διάβολος τοὺς μάζεψε στὸ παλάτι αὐτό, στὸ σπίτι τὸ μεγάλο, και διασκέδαζαν ὅλη νύχτα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; «*Γῆς Μαδιάμ*»! Δὲν ἄφησαν ποτήρι, τὰ ἴσπασαν ὅλα. Τὸ ἀλκοὸλ δαιμονίζει ἀσήμους ἀλλὰ και ἐπισήμους.

Παραπάνω ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς πού μεθοῦν μὲ κρασί ὁ προφήτης Ἠσαΐας ταλανίζει κάποιους ἄλλους. «*Οὐαί*», λέει, «*οἱ μεθύοντες ἄνευ οἴνου*», ἀλλοίμονο σ' ἐσᾶς πού **μεθάτε χωρίς κρασί** (Ἠσ. 28,1). Φοβᾶμαι αὐτὸν πού μεθάει μὲ κρασί, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο φοβᾶμαι ἓναν ἄλλο· ἐκεῖνον πού μεθάει χωρίς κρασί. Ποιὸς εἶνε αὐτός; Μετρῶ αὐτοὺς πού μεθᾶνε μὲ κρασί κ' εἶνε πολλοί, ἀλλὰ μετρῶ ἐκείνους πού μεθᾶνε χωρίς κρασί κ' εἶνε περισσότεροι.

Ποιὸς εἶνε; Ἔνα μόνο θὰ σᾶς παρουσιάσω· εἶνε **ὁ ὀργίλος και θυμῶδης**. Τὸν βλέπετε; Δὲν ἔβαλε στὸ στόμα του οὔτε σταλαγματιὰ κρασί. Ξαφνικά ὅμως, ἀπὸ κάποια μικρὴ ἀφορμὴ στὴ δουλειά του, κάποια λεπτομέρεια στὸ σπίτι του, κάποια λέξι τοῦ πλησίον του, ἀνάβει, ἐκρήγνυται, γίνεται ἡφαιστειο, κρατήρας πού βγάζει ἀτμὸ και φωτιά. Τὸ δαιμόνιο τῆς ὀργῆς και τοῦ θυμοῦ τὸν βάζει νὰ λήξουν λέξεις ἀνάρμοστες, ὕβρεις χυδαῖες και –τὸ φοβερότερο– τὸν βάζει νὰ βλαστημᾶ τὰ θεῖα και ἱερά.

* * *

Σᾶς ἐρωτῶ, ἀδελφοί μου· εἶνε ἢ δὲν εἶνε αὐτὰ δαιμονισμός; Αὐτὴ εἶνε ἡ κοινωνία μας. Νὰ γιατί τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἀθάνατο.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**